

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΝΟΕΛ ΡΟΜΠΕΡΤΣ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙ ΤΟΥ ΤΣΑΡΛΥ ΣΓΟΥΝΤ

Κρίστιαν Σγούντ ειχ' αναθρέψει το γιοί της μ' εξαίρετική επιμέλεια. Τον ειχε στείλει στο καλύτερο κολλέγιο του Λονδίνου, τον έντυνε πάντα σαν τὰ παιδιά των άριστοκρατών και δέν τήν άφινε να παίξει με τους φτωχούς μικρούς της συνοικίας. Οι συγγενείς της, που δέν μπορούσαν να εξηγήσουν αυτή την ετρέλλα των γυναικός του ήρωϊκού λογαγού Στέφαν Σγούντ που ειχε σκοταδί στον πόλεμο, άπορούσαν πως τὰ κατάρφερε με τη μικρή σύνταξη που έπαιρνε απ' το κράτος. 'Αλλά κι' ο ίδιος ο Τσάρλυ, άρχισε ν' άνησυχη:

—Μητέρα, της έλεγε, όλο για μένα φροντίζεις. Δέκα χρόνια τώρα δέν σε είδα ν' άγοράσεις κάτι για τον έαυτό σου. 'Από το πρωϊ ως τὰ μεσάνυχτα κάθεσαι σκυμμένη πάνω στο γραφείο σου και γράφεις... γράφεις... ατέλειωτα. Τὰ μάτια σου έχασαν την λαμπρότητά τους, το σώμα σου κύρτωσε. Δέν μπορεί να έξασκοιωθήσει αυτή ή ιστορία. Βαρέθηκα να είμαι ντυμένος σαν πριγκιπόπουλο και ν' άκούω τους φίλους μου να διηγούνται τις περιπέτειες του πατέρα τους. Χθές μάάλιστα ο 'Ερικ, ο γιοιός τεύ λόρδου Ούστρινγκ μου έπαι:

—'Αλήθεια, Τσάρλυ, τι είνε ο πατέρας σου;

—'Εγώ του άπάντησα υπερήφανα:

—Ο πατέρας μου σκατώθηκε στο πεδίο της μάχης!

—Ο 'Ερικ άρχισε να γελάει από την καρδιά του.

—'Όσοι ήταν κι' αυτός ένας κουτός, ζώπος λέει ο Τόνυ, μου άπάντησε.

—'Ενοίωσα το αίμα ν' άνεβαίνει στο κεφάλι μου. Τού έδωσα λοιπόν μιιά δυνατή γροθιά και τον έβριζει καταγής "Έπειτα άρχισα να τον κλωτσώω. Θά τον σκότωω αν δέν έτρεχε ο έπιμελητής να τον γλυτώσει.

Στά χείλη της μητέρας του άνθισ' ένα χαμόγελο Ικανοποίησης.

—'Όταν μ' άδήςησαν στο γραφείο του διευθυντού, συνέχισε ο Τσάρλυ, εκείνος με κτύπησε μ' ένα θέλιμμα μίους και μου έπαι:

—Τόλμησες να κτυπήσεις το γιοίό του λόρδου Ούστρινγκ, του φίλανθρώπου, ο άποίος τελευτήσια άκόμη έδωσ' ένατό άλρες για την περιάλωσι των άπόρων; Νά φέρης τον κηδεμόνα σου! Πρέπει να σε συμμορφώση! 'Εμείς δέν δεχόμαστε παληόπαιδα!

—'Ήριε διευθυντά, διαμαρτυρήθηκα, έπειτα κουτό τον πατέρα μου γιατί σκατώθηκε στον πόλεμο.

—Αυτό δέν είν' αλήθεια, φώναξε ο έπιμελητής. "Ήμουνα μπροστά την ώρα που τον χτύπησε.

—Καλά! Καλά! Θά σε μάθω εγώ να σέβασαι τους συμμαθητάς σου. Νά μη τολμήσης να έρθης στο Κολλέγιο, αν δέν φέρης τη μητέρα σου. Και τώρα γάσου από τὰ μάτια μου.

—Και γιατί χθές δέν μου το είπες; τον μάλωσε ή μητέρα του.

—Γιατί άρκίσθηκα να μη εα-ναπατήσω εκεί μέσα. Αυτά τὰ παιδιό, μητέρα, δέν έχουν καρδιά. Δέν άγαπούν τους γονείς τους. Φαντάσου ότι ο 'Ερικ λέει με το μικρό όνομα τον πατέρα του, χωρίς κανένα σεβασμό. "Έπειτα άκοκτά δουλειές για μένα. Τώρα είνε ή σειρά μου να έργασθώ κι' εγώ.

—'Όχι, Τσάρλυ. "Αν μ' άγαπάς, πρέπει να συνεχίσεις το σχολείο, του άπάντησ' εκείνη. Σ' ένα χρόνο θά πάρης το δίπλωμά σου. Τότε μπορείς να σκεφθής τι θά κάνης. "Άσε, θά πάω να δω το διευθυντή σου. Και τέρσα κάτω να μελετήσης. Δέν θ' άργήσω να γυρίσω.

Η Κρίστιαν Σγούντ, με πληγωμένη την καρδιά από τον περιφρονητικό τρόπο που ειχαν φερθή στο παιδί της, φόρεσε την καλύτερη τουαλέττα της, έβα σφηνό τσιγιέρ, και πήγε στο Κολλέγιο. "Άκουσε τὰ παραύνα του διευθυντού. Ζήτησε συγγνώμη για τη διαγωγή του παιδιού της, έκλεισε και κατάρφερε να τον εναπαύουν πάλι στο σχολείο.

—Πρέπει όμως, της έπαι στο

τέλος ο διευθυντής, να ζητήση κι' ο Τσάρλυ συγγνώμη από τον 'Ερικ.

"Εκείνη δάγκωσε τὰ χείλη της για να συγκρατήση το θυμό της και για να μη φύση στο πρόσωπο τον κοντόχονδρο άνθρωπάκο με τὰ χρυσά γυαλιά που προσπαθούσε να δικαιολογήση τον κακομαθημένο γιοίό του λόρδου Ούστρινγκ, κι' έφυγε από το Κολλέγιο στενοχωρημένη. Στο σπίτι με δάκρυα στα μάτια παρακάλεσε το γιοίό της να όπομείνη αυτή την ταπείνωσι. Κι' εκείνος για να μη την λυπήση περισσότερο όχι μόνο ζήτησε συγγνώμη από τον Ούστρινγκ, αλλά κατάρθωσε να τον κάνη και φίλο του. Οι συμμαθητάί τους, θέβασα, άπορούσαν μ' αυτή την παράδοξη φίλια, γιατί ήξεραν τον χαρακτήρα του Τσάρλυ. Ο μικρός Σγούντ όμως ειχε καταστρώσει το σχέδιό του. Τόν ειχε κάνει φίλο για να μη του ήπομείνη ιστορίες στο σχολείο. "Έτσι θά μπορούσε να πάρη ήσυχος το δίπλωμά του και να έκπληρώση την όπωσησι που ειχε άώσει στη μητέρα του. Μά δέν θά άφινε άτιμώρητο το λόρδο Ούστρινγκ. "Ήθελε να τον ταπείνωση, να τον έξευτελίση μ' ένα τέτοιο τρόπο όμως που να μη μπορεί πειά να μεινη στο Λονδίνο!

Μ' αυτές τις σκέψεις πενούσε τον καιρό του. "Α ή μητέρα του, που ειχε ένα σπάνιο ταλέντο συγγραφέας, έξασκοιωόουσε να γράφη μυθιστορήματα κι' έπιφυλλίδες στις έφημερίδες και να κερδίξη όσα τους χρειαζόντουσαν για να ζήσουν. Η σύνταξη τού λογαγού Σγούντ ήταν όλη αφιερωμένη για τις σπουδές του Τσάρλυ. Της έκανε ώστόσο καταπληξή ή διαγωγή τού γιοιού της. Δέν φαναζόταν ποτέ ότι μπορούσε τόσο ν' άλλάξη ο χαρακτήρας του και να δεχθί να κάνη φίλο του τον άνθρωπο που τόν ειχε ταπείνωσει!

Τέλος ήρθε ή μέρα που ο Τσάρλυ τέλειωσε τις σπουδές του και πήρε το δίπλωμά του. "Όπως δέ συνέ' αινε πάντα στο κολλέγιο, διοργανώθηκαν μεγαλοπρεπείς γιορτές κι' άθλητικές έπιδείξεις. Ο 'Ερικ Ούστρινγκ, που τρέλλανόταν για το μπόξ, έπεισε το φίλο του να πυγμαχίσουν. "Εκείνος δέχθηκε με την έξη όμως συμφωνία. "Ότι ο άγων θά ήταν άληθινός. Δέν θά έμιαζε μ' αυτούς που γίνονται κάθε χρόνο στο Κολλέγιο.

—Είμαστε άνδρες πειά, έπαι στον 'Ερικ. Πρέπει να χτυπηθώμε σαν πραγματικοί άθληταί.

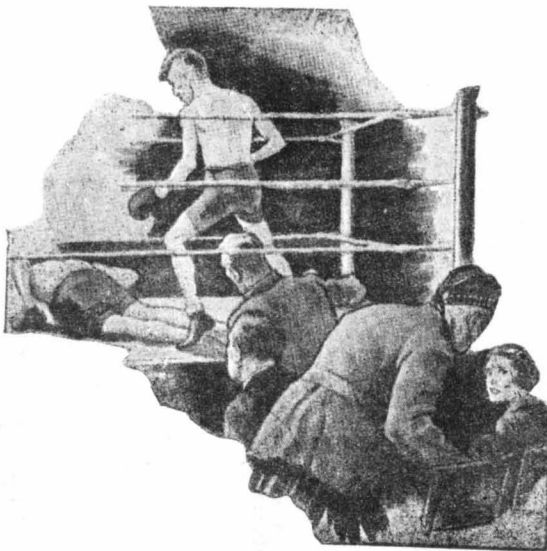
Ο λόρδος Ούστρινγκ που ήταν θέβαιος για την όπεροχή του, δέχτηκε τον άγιοσ άγώνα. "Από τώρα κιάλα σκεφτόταν τον ένθουσιασμό του κόσμου που θά τον χειροκροτούσε ως νικητή.

Την ώρισμένη λοιπόν μέρα τού «μάτς» στην είδικη αίθουσα του Κολλεγίου ειχε μαζευτή όλη ή άριστοκρατία του Λονδίνου. "Ήσαν εκεί μεγάλοι τιλοδοχοί, όπουργοί, θουλατείαι, στρατηγοί, νηάσση με τις οικογενείές τους. Ο Τσάρλυ ειχε κατάρθώσει να έξασφαλήση στη μητέρα του μιιά καλή θέσι κοντά στο πυγμαχικό «ρίγκ».

—Θέλω να σ' έχω κοντά μου, μητέρα, σ' αυτές τις κρίσιμες στιγμές, της ειπέ. "Απ' αυτό το «μάτς» θά κριθή ή μελλοντική ζωή μου. Ξέρεις πόσο άγαπασί όλος ο κόσμος το μπόξ και τους άθλητάς του. Είνε το έθνικό σπόρ.

Και πράγματι την όσα που θ' άρχιζε ο άγώνας, ή Κρίστιαν Σγούντ καθόταν στην πρώτη σειρά δίπλα από έναν στρατηγό κι' έναν άνώτερο κρατικό όπάλληλο. Πιο πέρα έρισκόταν ο λόρδος Ούστρινγκ σέ μιιά είδική πολυθρόνα, γιατί δέν χωρούσε να καθήση στα καθίσματα της αίθουσής. "Όταν γοντρός σαν Ιπποπόταμος, δίπλα του ή γυνάικα του φαίνόταν σαν όδοντογλυφίδα και τὰ θαρούτιμα διαχυλίθια που στέλιζαν τὰ χέρια της δέν κáσαν καμιά έντύπωση πάνω στα κοκκαλιάρικα δάχτυλά της.

Την ώρισμένη όσα φάνηκε στο «ρίγκ» ο διακτητής. Μι έλιγα λόγια έξήγησε στους θεατάς ότι έπρόκειτο να δοϋν ένα πραγματικό πυγμαχικό άγώνα, μ' όλες τις δραματικές φάσεις του. Οι "Αγγλοι ένθουσιασθήκαν. Χειροκρότησαν τους δυό νεαρούς πυγμαχούς και άρχισαν να παρακολουθούν μ' έν-

Και σκότωσε μ' εύγενεια φίλος το χέρι της κ. Κρίστιαν...

διαφέρουν το άγνωση. Ο λόρδος Έρικ Ουστρινγκ ήταν επιθετικός. Κυτούσε με δυνάμη τον αντίπαλό του κι έκανε τον πατέρα του να γελάει δυνατά και να καμαρώνει το γυίο του. Η μητέρα του Τσάρλυ είχε χάσει το χρώμα της. Κάθε κτύπημα στο σώμα του παιδιού της, της προκαλούσε έναν θάνατο στο δεύτερο. Έτσι τέλειωσε ο πρώτος γύρος. Από την αρχή όμως του δεύτερου τα πράγματα άλλαξαν πολύ. Ο Τσάρλυ άρχισε να δίνει κάτι κτημάτων στον Έρικ που τον τίνιζαν πάνω στα αγριώματα του Έρικ, τον κυλούσαν καταγής και του μύταναν το πρόσωπο. Ο λόρδος Ουστρινγκ εξουσίασε τώρα σαν θηρίο, Ίδρωνε κι έλεγε ξεκουμπώσει το κολλάρο του που τον στενωχωρούσε! Κάθε τόσο έκανε αέρα με το μαντίλι του, ενώ η γυναίκα του έτριζε τα δόντια της από τη λύσσα:

—Αυτό το παλιόπαιδο, μουρμούριζε, θα μās σκοτώσει το γυίο μας! Πρέπει να έμποδίσουμε τη συνέχεια του αγώνος!

—Είπε τρομερό! άνασταξήσε ο Ουστρινγκ. Δεν μπορούμε να κινώμε τίποτε. Καί με δλάνοιζα τα μάτια από τη φρίκη έθλαβε τον Έρικ να σηκώνεται καταματωμένος γιά να ξαναπέσει πάλι ανάστροφο από τις γροθιές του Τσάρλυ Σγούντ. Τέλος ο Έρικ Ουστρινγκ δέχτηκε μιά τόσο τρομαχτική γροθιά, που έπεσε με τα μούτρα στο πάτωμα του Έρικ κι έμεινε άναστροφο. Ο Τσάρλυ είχε νικήσει. Οι θεαταί τον χειροκρότησαν μ' ένθουσιασμό. Εκείνος, άφου τους ευχαρίστησε, σήκωσε το χέρι του, δείχνοντας ότι θέλει να μιλήσει.

—Τζέντλεμαν, τούς είπε, είμαι ο γυιός του λοχαγού Τζών Σγούντ, που έπεσε ήρωικά στο μέτωπο. Ο γυιός όμως του λόρδου Ουστρινγκ χαρακτηρίσε αυτή την πράξι του πατέρα μου ως την πιο μεγάλη κουταμάρα της ζωής του, σύμφωνα με την άνατροφή που τού έδωσε ο πατέρας του. Άν όλοι ήσαν σαν τον λόρδο Ουστρινγκ, ή Άγγλια σήμερα δεν θα ήταν έλευθήρη κι εσείς δεν θα θρισκόσατε τώρα εδώ πέρα γιά να με χειροκροτήτε...

Τότε μέσα στη νεκρική σιωπή που άκόλουθησε τά λόγια του μικρού Σγούντ, άκούστηκε ή φωνή του ήρωικού στρατηγού Έντουαρντ Σπένσερ.

—Ο λόρδος Ουστρινγκ εν' ένας δειλός, φώναξε θυμωμένος. Άγοράσε τον τίτλο του με τά εκατομύρια που έκανε, προμηθεύοντας στο στρατό μας άσπες κονοσβές! Ο γυιός του κληρονόμος βέβαια τά θια πατριωτικά αίσθήματά του! Γι' αυτό προσέβαλε τόσο ποταπά το γυίο τού ήρωϊκότερου άξιωματικού που γινόρια στο μέτωπο και τού όποιου έχω την τιμή να έχω σήμερα δίπλα μου την γυναίκα του.

Καί σκύοντας μ' ευγένεια, φίλησε τó χέρι της κυρίας Κρίστιαν Σγούντ, που δεν μπορούσε να συγκρατήσει τά δάκρυά της.

Ο Τσάρλυ ειχ' έκδικητή σκληρά την προσβολή που είχαν κάνει στον πατέρα του. Όσο γιά τον λόρδο Ουστρινγκ, όλες ή έφημερίδες από εκείνη τή μέρα τού κήρυξαν έναν έξοντατικό πόλεμο κι άναγκάσθηκε τέλος να εγκαταλείψει την Άγγλια. Καί κανείς πειά δεν άκουσε να γίνεται λόγος γιά τ' όνομά του.

ΝΟΕΛ ΡΟΜΠΕΡΤΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ „ΑΣΤΕΡΩΝ“

ΤΟ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ ΤΟΥ ΚΗΤΩΝ

Ο Μπάστερ Κήτων, ο όποιος, ώς γνωστόν, βρίσκεται τώρα στο Λονδίνο γιά τó «γύρισμα» μιάς νέας κωμωδίας του, είχε την άτυχία να δοκιμάσει στην Άγγλική πρωτεύουσα τή μεγαλύτερη λύπη τής ζωής του. Κάποιος άγνωστος έχθρός του, γιά να τον κινή τó ύποφέρειν, τού δηλητηρίασε τόν ύπεροχο σκύλο του. Ο διάσημος κωμικός, μόλις τόν είδε φόβη, άρχισε να κλαίει σαν παιδί και γιά τιά δύο μέρες σταμάτησε τó «γύρισμα» τού φίλου του.

—Ήταν τó μόνο πλάσμα που άγαποείσα σ' αυτό τόν κόσμο, είπε στούς φίλους του. Γιά μένα αυτός που τήν δηλητηρίασε, είναι ο μεγαλύτερος έγκληματίας. Άν τόν είχα μπροστά μου, θα τόν σκότωνα!

Καί πράγματι, ο Μπάστερ Κήτων είχε δίκομο ν' απαπά τώπο πολύ τó σκύλο του. Τού ήταν τυχαί άφωσι-άμενος και τόν άκόλουθούσε όπου και να πήγαινε. *Ήταν ένα ύπεροχο σκύλι τού Άγιου Βερνάρδου με μεγάλα κι' έξυπνα μάτια και θαυμάσιο τριχώμα.

ΓΝΩΜΙΚΑ

Τά πιο επικίνδυνα πάθη και γιά τά άτομα και γιά τή κοινωνία, είναι εκείνα που έρεβίζονται εύκολα.
Γ. Σ άνδ η

Η λύπη ήν αισθανόμεθα διά τήν στέρησιν φυλάτου όντος όμοιάζει τήν κρίζωσιν άδοντος. Σφοδρός ο πόνος άλλα στυγμιάς. Μόνοι οι ζώντες προεινεοισιν ήμιν διαρκής λύπας. Τίς ποτέ έχυσε επί τάφου έρωμέλης, τó ήμισιο, τó χιλιοστόν, τών δακρύων, άφ' όσα διά τήν κακίαν τής έχυσε καθ' έκάστην;
Ε.μ. Ραϊδης

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΑΓΓΛΕΖΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

*Ένας Ίρλανδός εξερευνητής, ο όποιος από τόν καιρό που γεννήθηκε δεν έπινε, παρά μόνο κρασί, θηγεϊτο σε μερικους φίλους του μιά περιπέτεια τού στη ζουγκλα.

—Η τροφές μας, τούς έλεγε, ή σφαρες μας και τó ούσκι, είχαν εξαφανηθή. Καί τó σπουδαιότερο όλων, ήταν ότι είχαμε τρέλλαθη από τή δίψα...

—Καλά, τόν δέικωμε τότε κάποιος από τούς άκροατές του. Δεν ύπήρχε εκεί κοντά νερό;

—Υπήρχε, άποκρίθηκε ο Ίρλανδός με φυσικότητα. Καί πολύ λόγιστο! Άλλά που μās έμεινε καιρός και άρέσις γιά... πλύσιμο!

*Ο μικρός άδελφός τής Μπέμπη, τρέχει να προύπαντήση στον κήπο τόν άρραβωνιαστικό της, ο όποιος φτάνει αυτή τή στιγμή στο σπίτι.

—Τó ήξερα πως θα έργόσασε. τού είπε ολόχαρος ο μικρός, πινώντας του τó χέρι.

—Ποιός σου τó είπε; τόν ρώτησε ο έρωτευμένος νέος.

—Κανείς! Άλλά είδα τήν άδελφή μου να βγάξει πάνω από τó πιάνο τή φωτογραφία του κυρίου Πέτρου, τού φίλου σας, και να βάζει τή θείη της τή δική σας!...

*Οι δύο νεϊόπαντροι σούζγοι κάθισαν στο τραπέζι, κυττάζοντας γλυκά ο ένας τόν άλλο.

*Ένωτωματιά, ο σούζγοι άρχισαν να τρώγη μηχανικά τó φαγητό, τó όπο ο τού σερβίρισε ή σούζγοις του.

—Ω! έκανε γιά μιά στιγμή ή γυναίκα του. Δεν φαντάζεσαι πόσο είμαι ευχαριστημένη, γιατί σου άρέσει τó φαγητό. Η μαμά μου, μου έλεγε πάντα πως δεν φαγιά μαγείρεια θαυμάσια; Τίς πατάτες πουρέ και τή φάβα...

—Άλήθεια; τής απαντάει με γεϊάτο τó στόμα ο άντρας της. Καί πού από τά δύο αυτά φαγητά είναι τούτο που τρώγω τώρα, άγάπη μου;

Στό Λονδίνο ένας προεδρευτικός πάστορ, ο όποιος ήταν μανι-ώδης σωφέρ, και ώδηγούσε ο ίδιος τακτικά τó αυτοκίνητό του, παραπέμφθηκε από έναν πλόσιαν στο Πταιματοδικείο, έπειδή έτρεχε με μεγάλη ταχύτητα.

—Όστε Ισχυρίζεστε, σεβασμιώτατε, είπε ο δικαστής στον πάστορα, ότι τρέχατε μόνον με 18 χιλίομετρα τήν ώρα;

—Μάλιστα, κύριε πρόεδρε.
—Ο πλόσιαν όμως έπιμένει ότι τρέχατε με 40 χιλίομετρα...

Ο πάστορ τότε άρχισε να δυσφορή και να κινήται νευρικά.

Ο δικαστής, βλέποντας τήν δύσκολη θέσι τού κατηγορουμένου προσπάθησε να διορθώσει τά πράγματα.

—Μήν νομίζετε, τού έζήγησε, ότι άμφιβάλλω στα λόγια σας... Καθόλου. Μπορείτε όμως να μου πείτε, γιατί ο πλόσιαν έπιμένει ότι τρέχατε με 40 χιλίομετρα; Μήπως έχει τίποτα προηγούμενα μαζί σας;

—Δεν φαντόζομαι ένα τέποιο πράγμα, άπάντησε ο πάστορ. Έέ, άλλου, μόνον μιά φορά έχουμε συναντηθή σ' όλη μας τή ζωή, με τόν πλόσιαν, εκτός από τήν σημερινή; *Όταν... τόν πάντρεψα!...

Σε κάποιο γευμα μιά νέα ζωγράφος, τής κακής ώρας, καθόταν πλάι σ' έναν δειλό συνδαιτυμόνα, ο όποιος τού κάκο προσπαθούσε να βρη κάτι να πih.

Η νέα, βλέποντας τον να μείν ήμλητος, τόν λυπήθηκε, και δοκίμασε ν' ανοίξη ουζήτη μαζί του.

—Νουίζω... άρχισε να τού λέγη, πως έχετε άκούσει ότι ζωγραφίζω...

—Μάλιστα τής άπάντησε ουνεσταλμένα ο δειλός νέος, κυττάζοντας τήν στα μάτια.

Καί κατόπιν μ' ένα άδοριστο χαμόγελο στα χέιλη του, έπρόσθεσε:

—...Άλλά δεν τó πιστεύω!...

*Ένας ναυπηγός από τó Πλυμουθ, ο όποιος έπρόκειτο να καθελκύσει μιά μεγάλη σκούνα, είδε στάν όπιο του έναν τρομερό έφιάλτη: Άνειρευτηκε ότι ή σκούνα, τήν ώρα τής καθελκύσεως της, μαγκώθηκε κάπου και δεν γλυστρούσε μέσ' στην δεξαμενή.

Ο ναυπηγός τότε έβαλε κάτω από τήν κάρνα της τούς όμιους του—τ' άνιερó τόν πάντα—τής έδωσε ένα γερό σπρώξιμο κι' έτσι ή σκούνα εκεκόλλησε και γλύστρησε μέσ' στην δεξαμενή...

*Έκείνη όμως τήν ώρα ο ναυπηγός ζήτησε τρομαγμένος από τίς φωνές τής γυναίκας του, τήν όποία είχε ρίξει με τó σπρώξιμό του κάτω από τó κρεβάτι!...

